

**Život a smrt jsou
spolu
neoddělitelně
spjaty**

 creative commons

FIGU 2001 – německy, 2011 česky

Některá práva vyhrazena.

Pokud není uvedeno jinak, je toto dílo licencováno dle:
www.figu.org/licenses/by-nc-nd/2.5/ch/

Nekomerční využití je proto výslovně povoleno bez dalšího autorského svolení.

Originál vydán v nakladatelství Věk Vodnáře (Wassermannzeit-Verlag),
»Svobodné zájmové společenství«, Semjase-Silver-Star-Center, CH-8495
Schmidrüti ZH

FIGU

Freie Interessengemeinschaft
Semjase-Silver-Star-Center
CH-8495 Schmidrüti
Schweiz/Switzerland
<http://www.figu.org>

FIGU-Studiengruppe Česká republika

P.O.Box 104
Na Strži 42
140 21 Praha 4
Česká republika
<http://cz.figu.org>

života pravdivě školí, aby v sobě rozvinul uvědomění ohledně smrti a umírání, tak bude schopen se svým umíráním a se svou smrtí důstojně zacházet, jak si obě tyto hodnoty zasluhují. Když se pak postupně rozkládají jednotlivé funkce materiálního těla, vyvstává radost a mír, jakož i pravá láska a neohraňčená svoboda, které dávají poznat zářící světlo elementární duchovní roviny onoho světa. Vědomí upadá do agonie, v důsledku čehož materiální svět mizí jako skrze závoj a uniká do sféry, v níž se rozprostře úplná harmonie a která září v planoucím jasu, jež nelze spatřit žádným materiálním zrakem. Materiální stav vědomí se rozloží a jasné světlo prahu smrti ukazuje cestu do tvořivé nekonečnosti onoho světa.

Billy

*překlad: Jan Bayer,
korektury: Michal Dvořák, Ondřej Štěpánovský*

Smrt patří k životu právě jako život ke smrti. Jedno bez druhého nemůže existovat, neboť obě tyto hodnoty jsou na sobě natolik závislé jako bdělost a spánek. A stejně jako se dostaví spánek, aniž by mu člověk mohl uniknout, tak se na konci dní dostaví i smrt – ať už si to přeje či nikoliv. O tom však člověk během svého života přemýšlí zřídka anebo vůbec, nemluvě o tom, že by v něm mohly vzniknout city, jež se smrtí zabývají. Myšlenky na smrt dokonce vypuzuje ze svého vědomí, ačkoliv by bylo lepší, aby o tom důkladně přemýšlel a porozuměl tak skutečnému smyslu smrti, neboť tím by si vyjasnil i smysl života. Leč tomu člověk své myšlenky a city v žádném případě nevěnuje, a to i přesto, že je denně konfrontován s neblahými zprávami o válkách, zločinech, neštěstích, vraždách a katastrofách, které si žádají tisíci-násobnou smrt. Avšak stěží někdo pomyslí na to, že tato smrt může potkat i jeho vlastní život. Mnoho lidí zdá se zcela očividně věřit, že se smrt týká pouze ostatních, nikoliv však vlastní osoby. Nicméně právě tak tomu není a nesouhlasí to tedy, neboť všichni lidé mají stejná materiální těla, jež podléhají procesu

stárnutí a pomíjivosti, a tak dříve či později zemřou a propadnou smrti. Samozřejmě je velký rozdíl, zdali dojde k přirozenému, nešťastnému, nemocí zaviněnému nebo násilnému úmrtí, avšak tak jako tak je smrt pro každého člověka nevyhnutelná. Proto by měl neustále dbát na to, aby se s faktem nevyhnutelné smrti myšlenkově a citově vypořádával, a sice jak ohledně vlastní osoby, tak ohledně svých nejbližších rodinných příslušníků a bližních vůbec. Vlivem tohoto chápavého myšlení a z něho plynoucích kontrolovaných citů vzniká jistota, že smrt patří k životu a k nezadržitelné evoluci stejně jako život patří k evoluci a k neodvratné smrti. Proto člověk nikdy nemá smrt potlačovat, nýbrž ji má rozpoznat jako kmotřičku dalšího života v oblasti onoho světa, která formě ducha připravuje cestu pro znovuzrození. Musí se tedy ke skutečnosti smrti postavit čelem, rozeznat její smysl a účel a uvědomit si, že pouze jejím prostřednictvím může nastat pokrok do dalšího života. Musí se obeznámit se smrtí, která znamená více než jen skon materiálního těla. A vskutku: přemýšlí-li člověk důkladně o životě a smrti, jakož i o umírání

nosti, schopnosti, zvyky a možnosti atd. neexistují v něm samotném, nýbrž v úložních bankách, které přetrvávají všechny časy a z nichž může nová osobnost, vytvořená blokem celkového vědomí, na bázi impulzů podvědomě nebo vědomě opět »stahovat« vědomosti po znovuzrození formy ducha v novém lidském těle. Smrtí se tedy veškeré vědomosti, vlohy i potenciály, které osobnost člověka nashromáždila svými myšlenkami, city, jednáními a emocemi atd., ruší, uschovávají a definitivně ukládají v úložních bankách, načež proces zpracovávání bloku celkového vědomí rozkládá starou osobnost, aby uvolnil místo osobnosti nové, jež se nově vytváří.

Snaží-li se člověk během svého života utvářet tento správně a evolutivně, naplnit jej a rovněž se vědomě připravit na smrt, pak dospěje též k úctě vůči smrti, stejně jako si vypracuje a uchová důvěru, že na konci svých dnů přijme smrt důstojně a že bude účinně a nebojácně zacházet se zkušenostmi, které se během přechodu umírání ke smrti objevují. Pokud se člověk během svého

Nikdo jej ani nebude moci doprovodit, až on, člověk, přejde ze svého života do smrti; nebude si s sebou moci vzít žádné přátele, blízké ani známé, neboť v říši smrti existuje pouze energie ducha a energie Univerzálního vědomí, Tvoření. Pokud člověk umírá, pak musí zemřít sám, i když ho jeho blízcí, přátelé a známí na cestě umírání doprovázejí. To však není žádný posmrtný doprovod, nýbrž pouze doprovod při umírání, který nic nemění na tom, že je člověk ve smrti a v umírání sám. Doprovod při umírání je hezká a dobrá věc, avšak na samotě při umírání to nic nemění, neboť touto cestou se musí každý člověk vydat zcela sám a nikdo ho při skutečném umírání nemůže přímo doprovodit do posmrtné říše. A tak je doprovod při umírání pouze vnější, materiální záležitost, jež může vyjadřovat materiální sounáležitost atd., díky níž může umírající např. přijímat lásku a pociťovat mír.

To, co si člověk může vzít s sebou do smrti, je pouze jeho forma ducha tvořivé povahy; víc však nic, neboť všechno jeho vědění, jeho skutečná láska, jeho moudrost, jeho doved-

a smyslu života – jenž znamená vědomou evoluci –, pak mu nečiní obtíže pochopit jistotu smrti. Vesmír je velice starý, leč neexistuje v něm ani jediný živočich s materiálním tělem, který by byl nesmrtelný, ani zvířecího, ani lidského rázu. Nesmrtelná je totiž pouze tvořivá energie, z níž sestávají též všechny formy ducha animální, lidské i rostlinné povahy. Také pro lidské tělo je tedy přirozené, že je pomíjivé, zranitelné a nestálé, a sice nehledě na to, jak je uzpůsobené, zda je tlusté či hubené, hezké či ošklivé. V každém případě kráčí od narození během života nezadržitelně vstříc umírání a smrti, aniž by jej od toho mohlo cokoliv odvrátit. Pro smrt nehraje žádnou roli ani bohatství či chudoba, tělesná síla či slabost, lichotky či pokrytectví, jakož ani úplatky, modlitby, kletby nebo jakékoliv jiné věci, které by si člověk mohl vymyslet, aby dokázal smrti uniknout. Smrt totiž nečiní žádné rozdíly a dostihne všechny, kteří se jednou narodili.

Přemýšlí-li člověk o smrti, pak jej zprvu přepadne určitá stíněnost a vzbudí v něm neklid, jelikož bude vlivem svých počátečních

myšlenek a citů ve smrti spatřovat a pociťovat něco údajně hrozivého. Tato reálná reakce je však rovněž užitečná, neboť díky ní člověk rozpoznává, že smrt je skutečně nevyhnutelně všude a neustále přítomná. Člověk sice okamžik svého úmrtí, v němž smrt skolí jeho život, nezná, leč neustále musí mít jistotu, že život nevyhnutelně skončí smrtí. Nikdo neví, kdy mu udeří poslední hodinka, jež může nastat již vzápětí – anebo možná i následující den, za týden, měsíc či rok, za deset, třicet nebo čtyřicet let. Žádný člověk nemůže sám sobě ani svému bližnímu garantovat, že bude následující noc ještě naživu. I ta sebemenší okolnost může způsobit, že se kmotříčka Smrt bude domáhat svého práva a člověk bude muset náhle a nepředvídaně opustit svůj hmotný svět. Příčiny pro to mohou být rozmanité a mohou spočívat i ve výživě a dýchatelném vzduchu anebo v medicíně, jedech a všemožných dalších věcech, které člověku nikdy nepřijdou na mysl. K tomu, že smrt ukončí život, může vést koneckonců cokoliv, neboť smrt nepotřebuje žádnou speciální výzvu nebo pravidlo, jelikož ty si v každém případě uděluje

sama. Člověk si sice může určit, jaká díla si ve svém životě přeje vytvářet a jakou formu lásky, vědění a moudrosti, jakož i svého míru, radosti a svobody si přeje vybudovat a osvojit, aby evolutivně naplnil existenci svého života, avšak nakonec přesto nemá žádnou moc určit, kdy po něm sáhne smrt. Dokonce i když se zabije sám, nemá nad tím žádnou moc, neboť sebevraždou pouze uniká skutečnému času, jenž si stanovuje sám, takže se souzení vlastního života stává faktem zničení a zbabělým útekem ze života a před vnímáním zodpovědnosti vůči životu a vůči smrti.

Pokud člověk zemře, ztrácí své fyzické tělo se všemi jeho tělesnými silami. Ztrácí však též všechny lidi, jež si ve svém životě oblíbil, svou rodinu a přátele, jakož i všechny své známé a ostatní bližní. Všechny svůj majetek musí zanechat ve hmotném světě, stejně jako všechnu svou moc a slávu, všechny své schopnosti a možnosti. Na onen svět si s sebou nemůže vzít nic, neboť v posmrtné říši neexistují žádné materiální věci jako na světě, na němž žije svůj aktuální život.